

CHÍNH MÌNH PHẢI LÀM GƯƠNG

Người giảng: Lão Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Ngày 13-09-2002

Giảng tại: Singapore

Cản dịch: Vọng Tây cư sĩ

Biên tập: Phật tử Diệu Minh

Xin chào các thầy cô giáo trường mầm non!

Hôm nay, thầy Nhân mời tôi đến đây để gặp mặt với các vị. Hiện tại, trẻ thơ đọc kinh ở Trung Quốc đã tương đối phổ biến. Đây là một hiện tượng rất tốt. Chúng ta ở hải ngoại cũng cực lực đề xướng không chỉ là đối với trẻ nhỏ, mà quan trọng hơn là đối với thanh niên. Gần đây, học viện Tịnh Tông đem “Đệ Tử Quy” dịch ra tiếng Anh. Ở Úc Châu, người địa phương, người tham gia khóa trình hoạt động này của chúng ta càng ngày càng đông, phản ứng rất là tốt. Sau khi họ nghe rồi, đồng tu chúng ta hỏi họ có cảm tưởng gì, họ nói làm người thì phải nên làm như vậy, do đó ở Úc Châu thúc đẩy việc giáo học này và nhận được sự khẳng định của xã hội đại chúng. Đây là một việc rất tốt, đồng thời cũng cho chúng ta lòng tin rất lớn. Hiện tại chúng ta thúc đẩy việc này ở trong trường học. Vừa rồi có các vị đại diện của hai trường học đến tìm tôi, tôi sẽ đem giáo trình này giới thiệu với họ. Giáo dục của thánh hiền không gì khác hơn là dạy chúng ta phải làm thế nào để làm người tốt? Làm thế nào ở ngay trong một đời trải qua đời sống hạnh phúc mỹ mãn nhất? Làm thế nào ở ngay trong một đời này không bị đọa lạc, đời sau không đọa vào ba đường ác? Giáo huấn của thánh hiền là hy vọng chúng ta đời sau tốt hơn đời trước, luôn hướng lên trên cao. Mỗi một tôn giáo đều phụng thờ thần thánh, phụng thờ những vị sáng lập tôn giáo, trong Phật pháp chúng ta gọi họ là Phật Bồ Tát. Tổ sư đại đức đều là nhiếp thọ giáo huấn của thánh hiền, chăm chỉ nỗ lực học tập, khế nhập cảnh giới của thánh hiền.

Mục đích và phương hướng học tập của người xưa Trung Quốc so với người thời nay không như nhau. Người xưa học tập chỉ ở thánh hiền, quyết định không ở danh lợi. Người hiện tại đi học là vì danh, vì lợi. Vào thời xưa người đi học là học thánh, học hiền. Nếu như mọi người đều có thể đi con đường thánh hiền thì thế giới này liền hòa bình, làm gì có chiến tranh chứ? Không những không có nhân họa, thiên tai cũng sẽ không có, vì sao vậy? Ở trên kinh Phật nói với chúng ta rất rõ ràng: “***Y báo tùy theo chánh báo chuyển***”. Y báo là hoàn cảnh sinh hoạt của chúng ta. Lòng người lương thiện sẽ không có thiên tai, không có nhân họa. Lời nói này kỳ thực tuyệt nhiên không khó hiểu. Bạn thấy đoán mạng, xem tướng, xem phong thủy thường nói “***Người phước ở đất phước***”. Lòng người tốt, lời nói hay, hành vi tốt. Người tốt chính là người có phước. Người có phước cư ngụ ở nơi đâu thì nơi đó là đất phước. Nếu như ở nơi đây vẫn có thiên tai nhân họa vậy thì nói rõ nhân dân cư ngụ ở nơi đây không có phước báo.

Phước phải do chúng ta tu tập. Giáo huấn của thánh hiền nhân đều là dạy chúng ta tích đức tu phước, không hề dạy chúng ta tạo nghiệp.

Tích đức tu phước phải bắt đầu từ đâu vậy?

Thành thật mà nói, phải làm từ Đệ Tử Quy. Ở trong nhà Phật chúng ta, bạn xem, Phật dạy học trò, dạy những đệ tử Phật phải bắt đầu từ đâu? Phải làm từ Thập Thiện Nghiệp Đạo. Thập Thiện Nghiệp Đạo chính là Đệ Tử Quy trong nhà Phật. Đây là nền tảng, nền tảng của nền tảng, chúng ta nhất định phải nỗ lực học tập. Hôm nay, ở nơi đây chúng ta khai giảng dạy các bạn nhỏ học. Chúng học có tốt hơn, học được thuộc lòng cũng không thể dùng được, vì tương lai khi lớn lên, bước vào xã hội, thì nó hoàn toàn biến đổi. Việc này tại vì sao vậy? Chúng không có gốc. Vậy phải dạy như thế nào? Chúng phải hiểu được ý nghĩa, hơn nữa còn phải làm được. Mỗi một câu đều phải yêu cầu chúng làm cho được. Khi bạn yêu cầu chúng làm, chúng sẽ nói rằng: “*Ông dạy tôi làm, mà chính ông chưa làm được*”, lúc đó bạn phải làm sao? Vì vậy lòng tin của chúng không thể xây dựng, không thể cắm được gốc. Ngay chỗ này chúng ta phải hiểu được giáo học, Người làm thầy giáo rất khổ cực, thầy giáo phải làm ra tấm gương để cho học trò xem. Cả đời Thích Ca Mâu Ni Phật thị hiện tám tướng thành đạo, chẳng phải là làm ra tấm gương để cho chúng ta xem hay sao? Lời của Ngài đã nói ra, Ngài thấy đều làm được, chúng ta mới sanh ra lòng tin đối với Ngài. Nếu như Phật chỉ biết nói mà không biết làm, chúng ta tuyệt đối sẽ không tín ngưỡng Ngài, tuyệt đối sẽ không học tập với Ngài. **Ngài là sau khi làm được rồi mới nói, đó là thánh nhân. Sau khi nói rồi thì làm đến được, đó là hiền nhân. Nói rồi mà không làm được, đó là gạt người.** Chúng ta phải làm cho rõ ràng, làm cho tường tận.

Vì sao xã hội ngày nay động loạn đến như vậy? Đại khái đã có hơn ba mươi năm, tôi không hề xem qua tạp chí, báo chí, truyền hình. Ngày nay thế giới động loạn, các vị biết nhiều hơn so với tôi. Hôm qua, cư sĩ Phó đưa đến một quyển sách nhỏ của Ki-Tô giáo cho tôi xem. Tôi sơ lược xem lướt qua. Họ nói ngày tàn hiện tại đã đến gần rồi. Lời nói này là thật. Họ nói hiện tại nhiều gia đình đã tan vỡ. Chúng ta phải biết, gia đình là tế bào, là nền tảng kết cấu của xã hội. Nếu gia đình tan vỡ, thì giống như thân thể một con người, tế bào đã bị hư. Tế bào này bị hư nhiều thì sẽ ảnh hưởng cả thân sinh mạng. Trên thế giới này, mỗi một khu vực xã hội, nếu như vấn đề gia đình xảy ra nhiều thì ngày tàn của thế giới liền đến.

Đại sư Ấn Quang xuất hiện vào thời đại này chúng ta, Đại sư Ngài viên tịch đại khái mới nửa thế kỷ. Giáo huấn của Ngài là “**Đốn luân tận phận**”, bốn cái chữ này là đại đạo; “**Nhàn tà tôn thành**”, một câu này là đại đức; “**Tín nguyện niêm Phật**”, đó là đại hạnh; “**Cầu sanh Tịnh Độ**” là đại quả. Ngài đã nói ra cho chúng ta nghe bốn cái đại: “**Đại đạo, đại đức, đại hạnh, đại quả**”. Bốn câu nói này có thể cứu vãn tai nạn của thế giới ngày nay, có thể vãn hồi sự diệt vong, có thể độ chúng sanh chín ngàn năm mạt pháp về sau, chúng ta phải nên hiểu.

Luân chính là đại đạo. Người Trung Quốc nói đạo đức, cổ thánh tiên vương thường nói: **“Lấy đạo trị quốc, lấy đức hoá dân”**. Đạo là luân lý. Luân lý thứ nhất là “vợ chồng”. Có vợ chồng sau đó mới có cha con, có cha con sau đó có anh em, đó là nhà. Bên ngoài nhà là xã hội. Xã hội có quân thân, có bè bạn. Ngũ luân, luân thường, đại đạo bạn cần phải làm rõ ràng, luôn phải tường tận. Đạo là gì? Đạo lý tự nhiên, không phải là học thuyết của một người nào, không phải do một người nào đó phát minh, giống như sự vận hành của bốn mùa xuân - hạ - thu - đông vậy. Cổ thánh tiên vương trị lý quốc gia, bình định thiên hạ. Việc bình thiên hạ này chính là làm cho người trong thiên hạ đều có được bình đẳng, là cái ý này. Dùng cái gì? Dùng đạo lý luân thường. Mỗi một người đều dốc hết bổn phận của chính mình. Bổn phận, nhà Nho nói rất rõ ràng: **“Phụ tử tử hiếu”**. Bổn phận làm cha mẹ là từ ái, bổn phận làm con cái thì phải hiếu thuận. Ngũ luân thập nghĩa. Nghĩa là nghĩa vụ. Bạn phải nên dốc hết bổn phận, bạn nuôi con cái, sanh ra con cái, bạn phải dạy.

Trên Tam Tự kinh các bạn nhỏ đều đọc được rất tường tận: **“Dưỡng bất giáo, phụ chi quá”**. Hiện tại không chỉ là “quá”, mà hiện tại phải thêm vào “tội”. Bạn không dạy thì bạn làm cha mẹ có tội. **“Giáo bất nghiêm, sư chi đọa”**. Tại vì sao vậy? Thầy giáo ngày nay thành thật mà nói dạy học trò thật không dễ dàng. Học trò không nghe, học trò không tiếp nhận. Không như thời trước, đạo thầy trò hiện tại đã không còn nữa, không còn sư đạo nữa. Tôi đã nói qua với các vị, khi còn nhỏ thời gian tôi vào Tư thực rất ngắn, đại khái chỉ có bốn tháng, về sau thì đổi thành trường học. Học Tư thực, lạy thầy giáo, hành lễ xưa. Vào lúc đó cũng có lễ đường, trong lễ đường là thờ cúng thần vị của Đại Thành Chí Thánh Tiên Sư Khổng Lão Phu Tử. Cha tôi ở phía trước, tôi ở phía sau. Trước tiên hướng về thần vị của Khổng Lão Phu Tử hành lễ tam quỳ cửu khấu, lễ xưa là vậy. Sau khi lạy Khổng Lão Phu Tử xong, mời thầy giáo ngồi trên ghế, cha tôi ở phía trước, chúng tôi ở phía sau, phụ thân hướng đến thầy hành đại lễ tam quỳ cửu khấu, đem con của mình ký thác cho thầy dạy bảo. Nếu thầy giáo không nỗ lực dạy bảo, thì làm sao xứng đáng được với gia trưởng? Cho nên vào lúc đó thầy giáo quản rất nghiêm, vì dạy không nghiêm thì thầy bị đọa, thầy giáo có tội. Học trò làm gì sai thì phải phạt, phải trừng phạt, có thể phạt quỳ, đánh vào lòng bàn tay. Sau khi bị phạt về nhà khóc thút thít, đương nhiên cha mẹ biết được hôm nay con bị thầy phạt rồi. Đến ngày hôm sau, cha mẹ chuẩn bị lễ vật để cảm tạ thầy giáo. Hiện tại làm gì có chuyện này? Hiện tại, nếu như bạn đánh con cái của họ thì họ liền giống chuông báo quan, vậy thì còn có thể được hay sao? Cho nên hiện tại thầy giáo không thể dạy học trò như lúc trước nữa. Mỗi một bạn nhỏ đều được xây dựng nền móng đức hạnh, đây là do thầy giáo cùng gia trưởng phối hợp mật thiết để dạy dỗ bé nên người.

Ở trong nhà gia trưởng, cha mẹ làm tấm gương cho con cái. Làm tấm gương gì? Thực tiễn Đệ Tử Quy. Trong Đệ Tử Quy, mỗi một điều trong đó gia trưởng phải làm được, thầy giáo cũng phải làm được thì học trò không thể không phục. Nếu như bạn là gia trưởng mà không làm được, chúng sẽ hỏi bạn: **“Ông dạy tôi làm, tại vì sao”**

ông không làm?”. Cho nên làm cha mẹ ở trước mặt con cái phải nghiêm túc cung kính, phép tắc quy củ, làm để cho chúng xem. Trẻ con có thiên tính cao, ba tuổi có thể bắt đầu học tập. Khi tôi lên ba tuổi, tôi bắt đầu học tập, đến sáu-bảy tuổi thì nền tảng đã vững rồi. Nền tảng này ảnh hưởng cả một đời. Gốc là ở ngay nơi đây. Thông thường các bạn nhỏ căn tánh trung hạ, sáu-bảy tuổi bắt đầu đi học. Tôi thì đi học rất sớm. Trẻ con ba tuổi đi học thì rất ít. Gốc phải từ ngay lúc đó mà xây dựng.

Hiện tại xã hội này ô nhiễm nghiêm trọng đến như vậy, ta có thể bình an mà trải qua, không hề bị ô nhiễm của hoàn cảnh, không hề bị ảnh hưởng của hoàn cảnh, đạo lý gì vậy? Vì lúc nhỏ đã có gốc. Hiện tại chúng ta cảm tạ cha mẹ, cảm tạ thầy giáo, tri ân báo ân. Bạn nhận qua loại giáo dục này, thông qua nhiều năm tháng khảo nghiệm phức tạp như vậy của xã hội, mới biết được công đức của giáo dục, nhà Phật gọi là công đức. Nếu như không nỗ lực mà dạy như vậy, bạn muốn con cái của bạn tương lai có thể thành thánh, thành hiền thì thật là khó! Nếu như không làm thánh hiền, chúng ở trong xã hội làm gian làm trá thì rất khó tránh khỏi. Vì sao vậy? Hiện tại tập nhiễm của xã hội rất nghiêm trọng. Tương lai ô nhiễm, chúng không thể không bị ảnh hưởng. Cái gốc đó phải trồng được sâu. Căn gốc sâu dày là phải làm ra tấm gương tốt. Cho nên, làm cha mẹ phải dốc hết lòng đối với con cái, thì con cái chúng ta mới có thể tri ân, báo ân, tận hiếu đạo đối với cha mẹ của chúng. Nếu như dạy người khác làm, mà chính mình không làm được, thành thật mà nói đó là sỉ nhục lớn nhất. Các vị thử nghĩ xem có sự sỉ nhục nào lớn hơn nữa hay không? Việc này chân thật gọi là “gạt mình gạt người”. Vậy thì làm gì có thể nói được đạo đức chứ? Cho nên đối với những bạn nhỏ này, chúng ta làm ra tấm gương để cho chúng xem, đây là đại đức, đây là bạn đã làm ra việc tốt lớn. Nhà Phật gọi là tích công bồi đức. Bạn làm một ngày, bạn phải nên biết tương lai đứa nhỏ này lớn lên, chúng ở nơi đó có được sự dạy bảo, chúng cũng có thể làm được, không bị mê hoặc của bên ngoài, bạn chân thật đã thay xã hội bồi dưỡng ra một người tốt. Bạn biết cái công đức này bao lớn? Thành tựu của chúng chính là thành tựu của bạn. Bạn làm cha mẹ, bạn toàn tâm toàn lực đem con cái của bạn bồi dưỡng thành công. Con cái của bạn tương lai thành công chính là thành tựu của bậc làm cha mẹ. Tầm nhìn của bạn có thể nhìn được xa, không thể chỉ xem lợi ích ở trước mắt, phải xem lợi ích lâu dài.

Xã hội hiện tại luân lý đạo đức hoàn toàn không có, bắt đầu lại từ đầu rất khó, vô cùng là gian nan. Tuy khó nhưng không thể không làm. Ta có thể tận tâm tận lực mà làm chính là viên mãn công đức. Người khác có chịu làm hay không là việc của họ, ta không bị ảnh hưởng của họ. Thậm chí họ cố tình đến chướng ngại ta, ta cũng có trí tuệ dùng phương tiện khéo léo để tránh, ta vẫn là phải làm. Một người chân thật có trí tuệ, có kiến thức, ta không vì chính mình, ta vì xã hội, ta vì thế giới, ta vì tất cả chúng sanh mà bồi dưỡng những bạn nhỏ này. Làm gia trưởng cũng phải hiểu rõ, bạn tuyệt đối không chỉ bồi dưỡng con cái của chính bạn thôi, không chỉ vì gia đình của bạn, bạn phải vì xã hội, bạn phải vì quốc gia, bạn phải vì toàn thế giới mà bồi dưỡng nhân tài. Trẻ nhỏ ở trong nhà của bạn là có duyên với bạn. Bạn phải tận tâm tận lực, đó là vì xã hội, vì

quốc gia, vì thế giới mà bồi dưỡng nhân tài, thánh hiền. Tương lai chúng lớn lên có thể vì xã hội, vì quốc gia, vì người trên toàn thế giới mà tạo phước, bạn nói xem công việc này có ý nghĩa đến dường nào, quan trọng hơn việc kiếm tiền nhiều. Kiếm tiền không quan trọng. Bạn nói xem công tác này vĩ đại cỡ nào, thật có ý nghĩa! Danh vọng lợi dưỡng là giả. Ném phải danh vọng lợi dưỡng, không thể nào không tạo nghiệp. Tạo tội nghiệp khẳng định phải chịu quả báo. Thiện có thiện báo, ác có ác báo. Không chỉ kinh Phật giảng được rất rõ ràng, mà điển tích trong thế gian cũng nói đến rất nhiều, không thể không tin tưởng.

Đại sư Ấn Quang xuất hiện ở thời đại này, biết được thời đại này, luân lý đạo đức hoàn toàn bị bỏ rơi. Phật pháp không có người nỗ lực tu học. Dùng Nho, dùng Phật, dùng giáo huấn của cổ thánh tiên hiền để giáo hoá chúng sanh hiện tại không có hiệu quả. Không phải giáo huấn của cổ thánh tiên hiền không hữu dụng, do người hiện tại không chịu học. Người hiện tại chỉ ham thích cái lợi trước mắt mà không màng hậu quả. Họ không sợ đọa địa ngục, làm càn làm quấy. Chúng ta thấy được rất rõ ràng, thấy được rất tường tận. Cho nên bạn thấy cả đời đại sư Ấn Quang đề xướng cái gì? “*Liễu Phàm Tứ Huấn*”, “*Thái Thượng Cảm Ứng Thiên*”, “*An Sĩ Toàn Thư*”, đề xướng những thứ này. Ba cuốn sách này, ngay trong cả đời Ngài lưu thông với số lượng lớn. Tôi nhắm tính, Ngài in ba loại sách này đại khái lưu thông sắp gần ba triệu bản. Vào lúc đó, con số này thật to lớn. Tại vì sao Ngài không dùng Phật pháp? Phật pháp không có người tin tưởng, không có người tiếp nhận, giảng nói quá cao, dạy người phải tin tưởng nhân quả báo ứng. Bạn dùng thiện tâm, thiện hạnh nhất định có quả báo tốt. Khi tâm hạnh của bạn bất thiện, thì quả báo của bạn bất thiện, đó là sự thật. Nếu con người tin nhân quả báo ứng, tự nhiên họ sẽ kiểm thúc khởi tâm động niệm. Chúng ta nhiều năm đến nay, nhận giáo huấn của Nho, Phật sâu sắc hiểu rõ đạo lý này. Chính mình có hiểu lầm những người nào thì phải hóa giải, không nên ghi nhớ trong lòng. Tôi thường hay khuyên mọi người, chính tôi là làm như vậy. Nhất định phải gìn giữ cái tâm của chính mình chân thật thanh tịnh, lương thiện. Chúng ta học được những điều này thì chết cũng không sợ. Tại vì sao vậy? Ta biết được có chỗ tốt để đi. Tâm địa thanh tịnh, lương thiện, nếu không cầu sanh Thế Giới Tây Phương Cực Lạc thì khẳng định sanh thiên, sẽ tốt hơn nhiều so với những ngày tháng ở nơi đây. Bạn chân thật đạt được tâm thanh tịnh (tâm thanh tịnh là thiền định), tâm thanh tịnh này đạt đến trình độ nhất định, thì bạn vắng sanh đến trời Sắc Giới, không ở Dục Giới, tại vì sao bạn không làm? Hà tất tham luyến phú quý ở nhân gian, thật không xứng đáng! Đó là đặc biệt sai lầm. Phật tổ đều khuyên chúng ta cầu sanh Tịnh Độ. Cầu sanh Tịnh Độ đó là người có trí tuệ lớn. Tại vì sao vậy? Vãng sanh Tịnh Độ thì thành Phật, ngay một đời thành Phật. Việc này một chút cũng không giả. Cho nên tôi thường hay dạy người thuận cảnh, thiện duyên, thuận cảnh là hoàn cảnh đời sống của chúng ta, tất cả đều có thể xứng ý vừa lòng; thiện duyên là những người mà bạn gặp được đều là người tốt, thành tựu phước huệ của chính mình. Gặp phải nghịch cảnh, hoàn cảnh này dày vò rất nhiều. Ác duyên gặp phải đều là người xấu, đều là oan gia trái chủ, nơi nơi đều gây phiền phức, nhưng nếu bạn không hề có

chút tâm oán hận, không hề có chút tâm báo thù thì nghiệp chướng của bạn từ vô thì kiếp đến nay liền được tiêu trừ.

Tháng mười - tháng mười một, tôi đến Nhật Bản giảng kinh ở Tri Ân Viện Kinh Đô, dự định giảng Bát Đại Nhân Giác kinh. Ở trên kinh, Phật nói với chúng ta: “**Không nhớ ác cũ, không ghét người ác**”. Thời đại hiện tại chúng ta nhất định phải hiểu được đạo lý này, nhất định phải tuân thủ. Ngày trước họ tạo ra tất cả việc ác, không nên nghĩ tưởng họ là một người ác. Chúng ta phải có thể bao dung họ, phải có thể lượng thứ họ, không nên để họ ở trong lòng. Càng là tà ác, chúng ta càng phải thành kính đối với họ.

Chân thành có thể cảm hóa người. Giáo dục không phải gì khác, giáo dục chính là cảm hóa. Cảm hóa là dùng chân tâm, tâm chân thành thì mới có thể đạt được. Cho nên, tôi thường hay nói giáo dục của cổ thánh tiên hiền là làm cho bạn hồi phục sức khoẻ. Thân thể này của chúng ta có chỗ nào tê dại không cảm giác, chúng ta phải nghĩ cách làm cho nó hồi phục, không thể như thủ thuật ngoại khoa của người nước ngoài, chỗ nào không được thì cắt bỏ. Cắt thì chẳng phải tàn phế rồi sao? Đó không phải là giáo huấn của thánh hiền. Giáo huấn thánh hiền là để cho nó hồi phục lại bình thường. Cho nên đối với người ác, không thể đem họ khai trừ đi, không thể đem họ tiêu diệt, không thể nào. Phải làm cho họ biến thành người tốt, đó là thành công của giáo dục. Hóa ác thành thiện, hóa thù thành bạn, hóa oán thành thân, hóa mê thành ngộ, hóa phàm thành thánh, giáo dục này thành công. Bạn xem thấy giáo dục của Nho, Phật đều dùng phương pháp này, quyết không dùng thủ thuật ngoại khoa. Con người này không tốt thì giết đi, không cần họ nữa. Bạn giết đi thì rất đơn giản, oán hận đó của họ vẫn còn, đời sau lại đến, đời đời kiếp kiếp oan oan tương báo không hề ngừng dứt. Việc này thật đáng sợ. Đây là gì vậy? Không hiểu rõ chân tướng sự thật. Người không hiểu được nhân quả báo ứng họ mới dám làm như vậy, vậy thì quyết định không thể giải quyết được vấn đề.

Chúng ta đọc lịch sử biết được Từ Hi Thái Hậu, bà đến là để báo thù. Bà muốn tiêu diệt đi triều nhà Thanh. Khi nhà Thanh lập quốc, lúc đó vẫn chưa nhập quan. Họ Diệp Xích Na La là một tộc nhỏ, nhà Thanh đã diệt mất đi dân tộc này. Tộc trưởng của họ khi bị giết, ngược lên trời mà thề rằng: “*Trong tộc của ta, cho dù còn sót lại một người nữ, cũng phải báo thù!*”. Từ Hi Thái Hậu chính là họ Diệp Xích Na La. Triều nhà Thanh biết được sự việc này, ngay lúc phát thế đều biết. Cho nên, trong cung đình của họ có định ra một điều luật là người của họ Diệp Xích Na La quyết định không thể vào cung. Mãi đến năm Hàm Phong họ lập quốc đã hơn hai trăm năm. Hơn hai trăm năm đều không có việc gì, mọi người cho rằng lời thề đó đại khái đã không có vấn đề nữa, liền tiếp nhận bà tiến cung. Khi bà tiến cung, Hàm Phong Hoàng Đế biết bà là họ Diệp Xích Na La, nhưng cũng tiếp nhận bà tiến cung. Sau cùng vẫn là diệt mất đi nhà Thanh. Bạn xem, oán hận này họ có thể đợi đến hai trăm năm, đợi đến khi bạn sắp suy rồi vẫn phải tiêu diệt bạn. Vì vậy oan gia nên giải không nên kết. Người chân thật thông minh tâm địa hiền lương quyết định không kết oán thù với người. Con người này cho dù là

hại ta, giết ta, ta cũng không hận họ, ta cũng không có tâm báo thù, bạn liền có thể đi làm Phật. Bạn phải nên biết, khi oan oan tương báo, bạn báo cái thù này liên lụy đến bao nhiêu người bị hại, bạn vẫn là phải chịu trách nhiệm nhân quả. Sự việc này không nên làm.

Ngày nay, Hoa Kỳ đang đánh I-Rắc. Chúng ta rất lo lắng vì sẽ dẫn khởi chiến tranh trên thế giới. Gần đây chúng ta nghe được toàn thế giới đại khái ngoài nước Anh ra, không có người nào ủng hộ. Do đây có thể biết, người người đều có tâm cảnh giác, sợ tai nạn này xảy ra. Mấy hôm trước, tôi cũng có viết một bức thư gửi tổng thống Bush khuyên ông làm thiên sứ hòa bình. Tôi khắc một ấn chương tặng cho ông: “**Thần ái thế nhân, hòa bình thiên sứ**”. Tám cái chữ này tặng cho ông ấy. Chiến tranh không giải quyết được vấn đề. Chiến tranh lạnh, chiến tranh nóng đều không thể mang đến cho thế giới hòa bình. Mang đến cho thế giới hòa bình vẫn là phải dùng giáo huấn của thần thánh.

Nếu như họ là tín đồ Ki-Tô giáo, có thể dựa vào Thần Ái Thế Nhân. Thần làm thế nào để ái thế nhân? Tín đồ Ki-Tô phải nên đại biểu thần, đem tình yêu của thần phát huy ngay từ nơi ta, ta mang tình yêu đến thế nhân, điều này bạn phải làm. Phật đại từ đại bi. Phật làm thế nào để đại từ đại bi? Tín đồ Phật giáo chúng ta tiếp nhận giáo dục của Phật, đem đại từ đại bi của Phật phát huy từ nơi tâm của mỗi chúng ta, từ bi đến tất cả, đó mới gọi là đệ tử Phật, là tín đồ Phật giáo. Nếu như khởi tâm động niệm, lời nói việc làm của chúng ta trái ngược với lời giáo huấn của Phật, đó không phải là Phật giáo. Thế nên đương nhiên cùng một đạo lý, tín đồ Ki-Tô, nếu như làm trái với ý chỉ của thần, họ cũng không phải là tín đồ Ki-Tô chân chánh. Tín đồ Ki-Tô chân chánh nhất định phải đại biểu Thượng Đế thương yêu thế nhân. Mấy năm gần đây tôi ở Singapore, đoàn kết chín tôn giáo nơi đây, chúng ta dựa vào điển tịch, chính là “nhân từ bác ái”. Nhân từ bác ái là bao gồm tất cả tôn giáo. Thần thánh giáo huấn chúng sanh có thể nói cùng đồng một cương lĩnh. Khổng Tử nói Nhân, Phật nói Từ Bi, trong kinh Cô-Ran nói: “*A La đích thực là Nhân từ*”, Tân Cựu Ước thì nói: “*Thần Ái Thế Nhân*”. Cho nên nhân từ bác ái là bao gồm tất cả tôn giáo, cùng đồng một mục tiêu giáo hoá chúng sanh, trong đây không có mâu thuẫn.

Chúng ta từ ở nơi công tác giáo dục, đặc biệt chú trọng giáo huấn đa nguyên văn hóa của thần thánh. Chúng ta dựa vào điển tịch biết được, ở trên kinh Phật nói: “**Tất cả chúng sanh đều có Phật tánh**”; Vương Dương Minh nói: “**Tất cả chúng sanh đều có lương tri**”; trong Tam Tự kinh câu đầu tiên là “**Nhân chi sơ, tánh bản thiện**”. Chúng ta tin tưởng việc này, tánh người vốn dĩ chính là thiện. Tại vì sao hiện tại không thiện? Không có người dạy nên đời xấu. Cái bất thiện đó không phải là bản tánh của họ, là tập tánh. Cái xã hội này tập quán bất thiện, tập nhiễm bất thiện, nhiễm thành bất thiện. Bản tánh của họ vốn là thiện, chúng ta tin tưởng đạo lý này, tin tưởng đó là sự thật. Chúng ta biết dùng tâm chân thành đối với người, người ác sẽ hồi đầu. Chúng ta phải có lòng tin này. Người ác đó vẫn không thể quay đầu là tâm chân thành của ta không đủ, hoặc

chưa làm được đến nơi. Quyết định không nên trách đối phương, mà phải quay lại trách chính mình. Chính mình phải nỗ lực. Một là do lòng chân thành của chính mình không đủ, hoặc giả là phương pháp có sai lầm, hoặc giả là thời gian không đủ cảm hóa một người, thời gian phải tương đối dài. Thời gian ngắn bị cảm hoá, trong Phật pháp nói là người có thiện căn sâu dày, thượng căn lợi trí, thời gian ngắn thì họ liền bị cảm động. Thông thường là người trung hạ căn tánh, nếu bạn không có tám năm, mười năm, thì làm gì có thể bỗng chốc bạn bảo họ liền quay đầu? Không thể nào! Trẻ nhỏ muốn bồi dưỡng tốt căn gốc cho chúng cũng cần phải có năm đến sáu năm. Từ ba - bốn tuổi đến bảy - tám tuổi, lúc này chân thật gọi là cắm gốc. Hiện tại xã hội xem thường việc này. Cắm gốc nếu không làm từ ngay chính mình, chính mình không thể làm ra tấm gương tốt cho các bạn nhỏ, cái gốc đó không thể cắm được chắc, đó là giả. Cho nên chính mình nhất định phải làm cho được. Thí dụ bạn dạy Đệ Tử Quy, trên Đệ Tử Quy mỗi một câu bạn đều làm được. Vậy thì học Phật, chúng ta nói “Kinh Thập Thiện Nghiệp Đạo”. Kinh Thập Thiện Nghiệp Đạo lần này giảng tương đối tường tận, thầy đều phải làm cho được. Nếu bạn không làm được, thì không phải là đệ tử Phật. Đó là khóa mục của tại gia, xuất gia, bốn chúng đệ tử đều cùng học tập. Nó không phân ra tại gia hay xuất gia, đó là Đệ Tử Quy ở trong nhà Phật. Không làm được cái này thì các thứ khác không cần phải nói đến, toàn là giả.

Ngày nay, chúng ta ở Úc Châu thành lập một Học Viện Tịnh Tông. Hiện tại bên ngoài có một số còn hiểu lầm đối với chúng ta, chúng ta phải nên tránh đi. **Học Phật, trước tiên phải trì giới niệm Phật, cầu sanh Tịnh Độ. Trì giới chính là thủ pháp, chính là giữ quy củ, quyết định không làm những việc phạm pháp phạm quy, chúng ta nhất định không làm.** Tôi nghe nói trong nước có người hiểu lầm, họ nói là tôi ở nước ngoài chiêu mộ học trò không hề thông qua cục tôn giáo. Hiệp hội Phật giáo quốc gia rất là không hài lòng đối với tôi, việc này rất là oan. Tôi từ trước đến giờ chưa từng chiêu sinh. Tôi ở nơi đây chỉ là dạy lớp bồi huấn, tôi không hề chiêu sinh, tôi cũng không quản học trò, Cho nên tôi trịnh trọng tuyên bố, ở Úc Châu tôi cũng tuyên bố rồi, Học Viện Tịnh Tông của tôi không chiêu sinh, kỳ hạn tu học của chúng tôi là chín năm. Tóp thứ nhất là tôi bồi dưỡng người trong nhà, tôi không chiêu sinh, tôi chỉ hướng dẫn một lớp. Trong chín năm này có thể dạy ra được người trong nhà, tương lai họ có thể dạy học rồi. Về sau lớp thứ hai chiêu sinh hay không là việc của họ, không liên quan gì với tôi. Tôi chỉ dạy người trong nhà. Hiện tại trong nhà đại khái tổng cộng gần hai mươi người. Thời gian chín năm của tôi toàn tâm toàn lực giúp cho những người này. Chúng ta phải thủ pháp. Chính mình không thủ pháp, dạy người ta thủ pháp thì không thể làm được, đó là giả, đó là gạt người. Cương lĩnh tu học của chúng ta, cũng chính là nói cái học viện này làm thế nào để thành lập? Chúng ta hoàn toàn chọn lấy “**Tịnh Nghiệp Tam Phước**”. “**Tịnh nghiệp tam phước**” là cương lĩnh chỉ đạo tu học của học viện Tịnh Tông chúng ta. Tịnh Nghiệp Tam Phước các vị biết rồi.

Điều thứ nhất: **“Hiếu dưỡng phụ mẫu, phụng sự sư trưởng”**. Hai câu này làm thế nào để thực tiễn? Hai câu này thực tiễn ở Đệ Tử Quy.

“Tư tâm bất sát, tu thập thiện nghiệp”. Hai câu này thực tiễn ở kinh Thập Thiện Nghiệp Đạo.

Điều thứ hai: **“Thọ trì Tam quy, cụ túc chúng giới, bất phạm oai nghi”**. Chúng ta là chúng tại gia, thì thực tiễn ngay trong kinh A Nan Hỏi Phật Việc Tốt Xấu. Chúng xuất gia thì sao? Thực tiễn ở Sa Di Luật Nghi.

Điều sau cùng: **“Phát Bồ Đề tâm, thâm tín nhân quả, đọc tụng Đại thừa, khuyến tấn hành giả”**. Chúng ta thực tiễn điều này ở kinh Địa Tạng Bồ Tát Bản Nguyên.

Mấy khóa mục này là khóa tu cần yếu của chúng ta, chúng ta nhất định phải làm cho được. Nếu như không làm được, các thứ khác đều không cần phải học. Mà mấy điều này phải làm cho được. Sau đó bạn mới có thể chọn một bộ kinh chuyên chú để học tập. Cái bạn chọn thì bạn nhất định có thể giảng, có thể lý giải, cũng có thể làm được. Bạn không làm được, giảng nói cho người khác nghe không thể cảm động người. Bạn chính mình làm được rồi, mỗi câu mỗi chữ là từ trong buồng phổi của ta lưu xuất ra. Phật pháp chúng ta gọi là từ trong tự tánh của bạn lưu xuất ra, không hề giống nhau. Bạn chính mình không làm được, thì bạn là trộm nghe, nói nhảm. Bạn chỉ nghe người khác nói, cho dù giảng được hoa rơi bốn bề, giảng được có tốt hơn cũng không thể cảm động người. Người ta nghe rồi khi rời khỏi thì quên hết, không hề ghi lại ấn tượng. Tất cả phải từ tâm chân thành mà làm, việc này quan trọng hơn bất cứ thứ gì.

Lần này ở Úc Châu, tôi tiếp nhận lời mời của hai trường đại học. Tôi phát hiện những giáo thọ các trường đại học này, trong nhà Phật chúng ta nói họ đều là bậc *thượng căn lợi trí*. Tôi chỉ có một lần tiếp xúc với họ, tổ chức một buổi hội đàm, tôi đã nói hết năm mươi phút, họ không những có thể nghe hiểu, họ có thể lý giải, có thể làm theo. Việc này thật cừ khôi. Đây là một phòng nghiên cứu mới thành lập. Chủ đề nghiên cứu cũng chính là tên gọi của sở nghiên cứu. Đó là **“Chính trị quốc tế, xúc tiến hòa bình, xóa bỏ vấn đề xung đột”**. Hiện tại, thế giới động loạn, làm thế nào để xóa bỏ xung đột? Hiệu trưởng của trường đã đến tìm tôi. Tôi chỉ gặp mặt hiệu trưởng có ba lần cùng với tất cả các giáo thọ này. Sở nghiên cứu này vốn là một trung tâm, là một trung tâm bên dưới của khoa chính trị. Tôi nói: **“Vấn đề của ông là vấn đề lớn, ông làm một cái trung tâm, ông làm sao có thể giải quyết được vấn đề?”**. Cho nên tôi kiến nghị ông ấy phải nên thành lập một học viện, học viện hòa bình. Đó là đối với cả thế giới mà nói, tôi không hề nghĩ đến họ chân thật tiếp nhận ý kiến của tôi. Họ không thành lập học viện, mà thành lập sở nghiên cứu. Sở nghiên cứu cao hơn so với học viện. Việc này rất là khó được. Một lần nói chuyện, chúng ta cũng là vô ý, kiến nghị như vậy, họ thì làm thật. Điểm này khiến cho người tôn kính. Tôi cùng các giáo thọ thảo luận vấn đề này. Tôi nói xung đột, mọi người hiện tại đều biết, xã hội xung đột là rất nghiêm trọng. Tôi nói gốc của xung đột ở đâu vậy? Ông phải tìm cho ra gốc, phải giải quyết từ căn bản mới

là biện pháp giải quyết chân thật. Cái điểm này họ không hề nghĩ đến. Tôi nói với họ, gốc của xung đột là ở gia đình. Hiện tại bạn tỉ mỉ mà quan sát, bạn đi điều tra xem, trong gia đình, vợ chồng xung đột, cha con xung đột, anh em xung đột, đó là gốc. Phát triển ra bên ngoài thì công nhân cùng ông chủ xung đột, quan lớn cùng thuộc hạ xung đột, quốc gia cùng quốc gia xung đột, chủng tộc cùng chủng tộc xung đột, đây là một sự việc đương nhiên mà, việc này có gì là kỳ lạ đâu. Ngày nay, nếu như bạn không giải quyết từ gốc, chỉ ở bề nổi thì không xác thực, mãi mãi không có cách nào. Họ cũng đã nghiên cứu bảy - tám năm rồi, không tìm ra được phương cách. Sau đó tôi lại nói với họ, tôi nói cái căn gốc chân thật vẫn không phải ở gia đình, họ đều trợn mắt thật to mà nhìn tôi. Cái gốc chân thật ở đâu vậy? Là chính ngay ở trong lòng mình. Tâm chính mình là gì? Tâm tự tư tự lợi cùng cái tâm lợi ích tất cả chúng sanh, cái ý niệm này xung đột nhau. Nếu bạn không thể hóa giải xung đột này thì không thể học Phật, không thể học thánh học hiền. Nếu bạn muốn học thánh nhân, học hiền nhân, nếu muốn nâng cao cảnh giới của chính mình, đời sau không đọa ba đường, cũng rời khỏi nhân gian có thể hướng lên trời mà đi, có thể làm tổ thành Phật, thì trước tiên bạn phải đem cái xung đột trong nội tâm hoá giải đi, đó mới là cái gốc chân thật. Dùng Phật pháp để nói, chính là xung đột của tập tánh cùng tự tánh. Các vị đọc Tam Tụ kinh: “**Nhân chi sơ tánh bản thiện**”. Cái tánh bản thiện đó là tự tánh. Phía sau nói: “**Tánh tương cận, tập tương viễn**”, đó là tập tánh. **Chính là xung đột của tập tánh cùng tự tánh, đó mới là cái gốc chân thật**. Thế nhưng nói tự tánh cùng tập tánh họ nghe không hiểu, phiên dịch thì cũng rất phiền phức, cho nên tôi đổi một cách nói khác, **tự tư tự lợi cùng lợi ích của tất cả chúng sanh xung đột nhau**, nói như vậy thì họ hiểu rõ được.

Khởi tâm động niệm là lợi ích của chính ta, đó là tạo nghiệp. Khởi tâm động niệm là vì tất cả chúng sanh, đó là tạo phước, đó là tích đức. Bạn thấy chỉ một điểm nhỏ này, khác biệt ở một niệm. Cho nên con người chúng ta khởi tâm động niệm quyết không vì chính mình, cũng không vì cái đạo tràng này, không vì cái khu vực này của ta. Khởi tâm động niệm chỉ ít bạn phải nghĩ đến tất cả chúng sanh trên khắp thế giới. Kết hung họa phước, bạn dùng cái này để khảo lượng, tâm lượng của bạn liền rộng lớn. Bạn bao dung toàn thế giới, bạn tự nhiên liền khác đi. Không thể vì chính mình, vì chính mình thì làm gì không tạo nghiệp, vì chính mình thì làm gì không đọa vào ba đường ác chứ! Vì chính mình thì vây quanh bốn bề đều là yêu ma quỷ quái.

Tâm địa của bạn chánh đại quang minh, tôi thường hay nói, vì hết thầy thế giới này, cái tâm lượng này vẫn là tâm lượng nhỏ hẹp. Trong Phật pháp Đại thừa nói: “**Tâm bao thái hư, lượng khắp pháp giới**”. Khi tôi nói với các giáo thọ của sở nghiên cứu hoà bình, tôi nói ngày nay chúng ta khởi tâm động niệm nói hoà bình, chúng ta phải hoà bình vũ trụ, không phải chúng ta nói cái địa cầu này không. Chúng ta phải có cái ý niệm này. Vũ trụ hoà bình, ta vì hạnh phúc của cái địa cầu này thì có xung đột với tinh cầu khác, vẫn là không thể giải quyết được vấn đề. Cho nên nhà Phật nói, tận hư không khắp pháp giới, lấy vấn đề này mà khảo nghiệm thì vấn đề này được giải quyết, mới chân

thật là hóa giải. Cái thành ý này biến khắp hư không pháp giới, làm sao mà không cảm động người chứ? Vậy thì quần chúng vây quanh bạn, là chư Phật Bồ Tát hộ niệm, Long Thiên thiện thần ủng hộ, không phải là yêu ma quỷ quái. Ngày ngày giảng, ngày ngày khuyên, ngày ngày chúng ta chính mình nâng cao cảnh giới, loại đời sống này thật an vui, nhiều tự tại, nhiều hạnh phúc.

Tôi dạy ở trường học. Hiện tại trường học hợp tác rất mật thiết với tôi, chân thật là nói gì nghe vậy. Hiệu trưởng cùng những giáo thọ này, trong Phật pháp chúng ta nói căn tánh chúng sanh chín muôi, thượng căn lợi trí, Họ vừa nghe thì có thể hiểu được. Thí dụ tôi khuyên họ, chúng ta làm công tác hòa bình thì chính mình phải có biểu hiện, phải buông bỏ tự tư tự lợi. Giáo thọ thực tế mà nói đều rất thanh đạm, dựa vào chút tiền lương để sống qua ngày, thế nhưng họ như thế nào? Họ có viết sách, phía sau trước tác có dòng chữ: “Bản quyền sở hữu, phiên bản cần xem lại”. Tôi nói nên cắt bỏ đi dòng chữ này, chúng ta không cần bản quyền. Việc này họ đồng ý, thật cừ khôi. Nếu chúng ta vẫn còn có loại ý niệm tự tư tự lợi này tồn tại, còn có loại hành vi này tồn tại, thì chúng ta làm sao làm hòa bình? Cho nên vừa nói họ liền hiểu rõ, vừa kiến nghị thì họ liền tiếp nhận, thật khó được! Thật là hiếm có!

Tôi có một học trò, học Phật với tôi nhiều năm rồi. Ông dạy học ở đại học Đức Châu Hoa Kỳ. Nghe nói tôi đến Úc Châu, ông cũng muốn từ bỏ đi công việc bên đó. Ở đại học Queensland Úc Châu không tệ, cũng rất có duyên phận, trường học đã tiếp nhận ông. Cuối năm tới, ông sẽ đến Úc châu dạy học. Ông dạy kinh tế mậu dịch. Tôi nói với ông, các ông dạy kinh tế mậu dịch, con đường phát tài đó là giả. Mỗi ngày đều nghiên cứu kinh tế, các ông chính mình làm thầy giáo mà chưa phát tài, học trò nói: “*Thầy ngày ngày giảng nói cái đạo lý này, mà thầy vẫn chưa phát tài thì thầy làm sao có thể dạy em phát tài?*” Một câu hỏi thì hết đường trả lời. Chính bạn đã thật phát tài rồi, khi bạn dạy người khác thì người ta sẽ tin tưởng. Đại đạo lý để phát tài là ở trong kinh Phật. Nội dung đã nói trong giáo trình ngày nay của các vị, tuy tôi không có xem nhưng tôi biết được trong đó giảng nói cái gì. Hết thầy đều là nói Duyên!

Phật pháp nói: “**Nhân - Duyên - Quả**”. Nếu bạn không có nhân, duyên của bạn có thù thắng hơn thì bạn cũng không thể phát được tài. Học trò khoa này của bạn, thí dụ có năm mươi người, trong năm mươi người này, tương lai có một hai người phát được tài, vậy thì không xem là bạn thành công. Giáo học của bạn thành công là tất cả năm mươi người này đều phát được tài, thứ bạn dạy mới chân thật là cao minh. **Phát tài có đạo lý, có Nhân của phát tài**. Nhân là cái gì? Bồ thí tài, đây là kinh Phật nói, càng thí càng nhiều. Khi người Trung Quốc chúng ta đoán mạng, thường nghe trong mạng của bạn không có tài khó. Tài khó đó là cái gì? Tài khó đó là nhân, là cái nhân đời quá khứ đã tu được. Vậy ngay trong đời này, không luận bạn ở nơi nghề nghiệp nào, đó là duyên. Nhân của bạn thù thắng, thì không luận ở bất cứ nghề nghiệp nào cũng thấy đều phát tài, quả báo hiện tiền. Nếu như bạn không có nhân, duyên có tốt hơn cũng không có quả. Đạo lý này phải hiểu. Cho nên tôi dạy ông, tương lai ông ở trong trường học dạy

cái môn học này, phải dạy người tu nhân, cái đó là duyên. Vậy thì tương lai học trò của ông sẽ phát tài. Thứ chân thật ở ngay trong Phật pháp, không ở trong học vấn của các vị, trong đó không có thứ gì cả! Bạn muốn có thông minh trí tuệ thì bố thí pháp. Bạn muốn khoẻ mạnh sống lâu thì bố thí vô úy. Bạn không tu nhân thì làm gì có quả báo? Mong cầu quả báo đó là mộng tưởng, không thể biến thành sự thật. Đạo lý này nhất định phải hiểu.

Phật thị môn trung hữu cầu tất ứng. Trước đây tôi chưa học Phật, đích thực là đời trước không có tu phước, trong mạng không có tài phú, một chút phước báo cũng không có. Sau khi học Phật với đại sư Chương Gia, đại sư dạy bảo tôi: “**Nhìn thấu, buông bỏ, bố thí**”. Tôi rất nỗ lực làm. Cho nên ngày nay mọi người xem thấy tôi có chút phước báo, chính tôi cũng rất vừa lòng. Tôi chân thật là hữu cầu tất ứng. Hơn nữa cả đời không một chút lo lắng. Không luận làm bất cứ việc gì, ý niệm vừa khởi thì việc liền thành tựu. Đó là gì vậy? Ngay trong đời này tu được. Sau khi học Phật, mới biết được học tập, mới biết được làm thế nào để tu. Giống như Liễu Phàm Tứ Huấn vậy, mười năm thành quả hiện tiền. Phước báo nhỏ có rồi, hai mươi - ba mươi năm, phước báo lớn cũng liền có.

Nếu bạn chịu tu, không thể có chút lòng tư riêng, chính mình có phước không nên đi hưởng phước. Hưởng thọ thì tạo nghiệp, hưởng thọ thì đọa lạc. Khi có phước báo, để tất cả chúng sanh cùng hưởng, việc này thật tốt. Chúng tôi ở Úc Châu xây dựng một đạo tràng không lớn, có rất nhiều đồng tu cũng đã thấy qua. Tôi nói, tôi cùng mọi người xây dựng đạo tràng đến vậy là đủ rồi. Tương lai về sau có phát triển gì, đó là việc của đời thứ hai các vị, không phải là việc của tôi, công đức của tôi đã viên mãn rồi, tôi rất tự tại. Các vị chịu nghe, chăm chỉ nỗ lực y theo giáo huấn của Phật Đà mà làm, thì tôi sẽ thường hay đến giúp các vị, đến thăm các vị. Nếu như các vị không làm đúng pháp, cái đạo tràng này cho bạn, tôi không cần. Tôi đến trường để dạy học, tôi xây một cái phòng nhỏ ở bên cạnh trường. Bạn xem, tôi rất thoải mái. Trường học còn cho tôi một văn phòng. Hiện tại tôi dùng văn phòng này để lưu thông kinh Phật. Tôi để rất nhiều kinh sách kết duyên ở nơi đó. **Cho nên, tôi phụng khuyến các vị, điều quan trọng nhất là nói được thì phải làm được. Nếu như bạn nói được mà không làm được, thì bạn chính mình phải phản tỉnh: “Ta đang gạt mình, gạt người”. Gạt mình gạt người là tạo tội nghiệp nghiêm trọng, đó không phải là đệ tử Phật.**

Nếu như chúng ta có thể quay đầu, chính là chuyển nghiệp lực thành nguyện lực. Khởi tâm động niệm vì chính mình là tạo nghiệp, nghiệp lực. Từ đây về sau ta không còn nghĩ cho chính mình nữa, ta cũng không nghĩ gia đình của ta. Ta khởi tâm động niệm là vì hết thảy xã hội, vì tất cả chúng sanh khổ nạn trên toàn thế giới. Đó là thừa nguyện tái sanh, đem nghiệp lực chuyển biến thành nguyện lực, bạn liền được Phật lực gia trì, bạn mới được chư Phật hộ niệm, Long thiên thiện thần bảo hộ, dân gian chúng ta gọi là bảo hộ. Nếu như mỗi niệm vì chính mình, thì chung quanh bạn nhất định có yêu ma quỷ quái, Phật Bồ Tát sẽ không gia trì, không thể bảo hộ được, thiện thần rời

xa, vậy thì tiền đồ đó sẽ rất đáng thương. Đặc biệt các vị làm thầy giáo, có thể chân thật vì các bạn nhỏ làm gương mẫu tốt, làm mô phạm, “*Học vi nhân sư, hành vi thế phạm*”, công đức của các vị vô lượng vô biên, tiền đồ của các vị sáng lạn.

Tốt rồi, hôm nay tôi chỉ nói đến đây thôi, cảm ơn các vị.

A Di Đà Phật!